

Boşnak Kız (Orhan Kemal'in "Avare Yıllar" adlı Romanı) **Uyumlu**

Karakter İsmi belirtilmeyen karakter, 14-15 yaşlarında genç ve güzel Boşnak kız, anlatıcı ile aynı fabrikada işçidir. Yoksul bir mahallede büyümüş olan kız, baba baskısı ile büyür, evin her işi ile ilgilenir. Sorumluluk sahibi ve pozitif bir kız olan anlatıcının sevdiği, çocuksu halleri ile yaşama sevincini gösterir bir tutum sergiler. Babasından çekinen, namuslu bir kız olan Boşnak kız, seviyorsa anlatıcının kendisini istemesini söyler. Evlendiklerinde anlatıcının kendisine takı almamasını dahi sorun etmez, beğendiklerinin de ödünç alındığı için geri verilmesine kızmaz, aksine onun için anın tadını çıkarmak daha önemlidir. Gelecekte umutludur, sabredince ileride herkesi çatlatacağını düşünür.

Aktiviteler Anlatıcı ile birbirlerine aşık olan Boşnak Kız, fabrikada işçilik yapar. Evin her işi ile ilgilenir, erken olgunlaşmak zorunda kalmıştır. Kaçamak bir şekilde anlatıcı ile görüşür, daha sonra anlatıcı ile evlenir.

ÖRNEK ANILAR

Hoşgörülü Yoksul yaşama koşullarında dahi hayatında isyana yer vermeyen Boşnak Kız, neşe dolu tavırları ile anlatıcıyı kendine aşık eder. Hoşlandığı anlatıcının da yoksul olmasına aldırış etmez, ona karşı hoşgörülü davranır: "Ben, dantela işlerim, hem de antikalarını. Yün de örerim. Sana hiç yük olmam. Gel bize, iste beni babamdan, korkma; Babam vahşi değil."

Tutucu Anlatıcının kendisini takip etmesine ve her gün buluşup konuşmalarına pek olumlu bakmayan Boşnak Kız, anlatıcıdan kendisini babasından istemesini talep eder. Zira baba ve abi baskısı ile yetişen kız, ailesinden çekinir ve korkar: "Haydi, git artık, nerdeyse babam gelir... Ama unutma, her gün beni orda pencerenin içinde bekle, e mi?"

Güçlü Küçük yaşına rağmen her türlü olumsuzluğa karşı dik durmaya çalışan ve kocasını da teşvik etmeye özen gösteren Boşnak kız, ne olursa olsun geçinme yollarını deneyeceğini söyler: "-Tiritlendik ya... Ama n'olursun har vurup harman savurmamalım olmaz mı? Şarabı da bırak. Ben de boş durmam, bir dikiş makinesi alırsak taksitle, dikiş dikmeyi öğrenirim, terzilik yapar, ben de para kazanırım..."

Pozitif Anlatıcıya aklına geldikçe yaşama sevinci aşılayan kız, yoksul bir gençle evlenmenin üzüntüsünü yaşamaz. Düğünde verilen takıların özellikle de en beğendiği küpelerin babaanne tarafından geri alınmasına üzülmez: "-Allah'ını seversen canın sıkılmasın, üzülme. İkimiz de genciz, çalışır kazanır, kendimiz yaparız. Anamızdan küpeyle doğmadık ya..."